

valget, idet 7 Medlemmer foreslaa en Ændring, som berører alle Værgeraad. Folkeetinget har nemlig vedtaget, at et af Værgeraadets Medlemmer skal vælges af Skolekommissionen, medens Regeringsforslaget i Overensstemmelse med det oprindelige Kommissionsforslag gjorde Sognepræsten eller, naar der er flere, den, som af Provsten beskikkes, til selvskrævet Medlem af Raadet. Visse Medlemmer mene nu, at man her bør vende tilbage til Regeringsforslaget. Det er naturligvis tænkeligt, at Sognepræsten kan blive valgt af Skolekommissionen. Men vi anse det for meget ønskeligt, at Præsten altid er Medlem. Han vil jo kun blive 1 af 5 eller 1 af 7. Man mener, at under Hensyn til de Formaal og Opgaver, som disse Værgeraad have, og som ligge paa et Omraade, der staaar Præstens øvrige Virksomhed nær, bør man ikke give Afkald paa at have ham som født Medlem. Det tredje Punkt med Hensyn til Værgeraadenes Sammensætning, hvor Udvalget har foretaget Forandringer, angaar de Medlemmer, som vælges af Borgerrepræsentationen i København og, for saa vidt Ændringsforslag Nr. 2 vedtages, Kommunalbestyrelserne i de større Købstæder. Efter Forslaget skal der i København vælges 3 Medlemmer af Borgerrepræsentationen, Mænd eller Kvinder. Vi have ment det rigtigere at foreslaa, at der skal vælges 2 Mænd efter Forholdstal, og tillige udtrykkelig at bestemme, at det tredje Medlem skal være en Kvinde. Der er herved særlig tænkt paa de Kvinder, som vitterlig mange Steder med stor Iver have taget sig af denne Sag, og det kommer jo saare meget an paa ved denne Lovs Gennemførelse, at de frivillige Kræfter slutte sig til den og arbejde i dens Aand. Det er derfor meget naturligt i de større Kommuner at gøre det obligatorisk at vælge en Kvinde. Derimod har der ikke kunnet ske en lignende Forandring med Hensyn til Værgeraadene udenfor København og de større Købstæder, idet vedkommende Kommunalbestyrelse der kun skal vælge to Medlemmer, hvilke skulle vælges efter Forholdstal. Dermed var det uforeneligt at sige, hvad man i øvrigt først havde tænkt paa, at den ene af dem skulde være en Kvinde. Ellers vilde man i øvrigt udtrykkelig kunne have sagt, at det skulde være en Kvinde, som hørte til Plejebørnstilsynet, hvilket jo kun virker udenfor København, idet Loven af 1. Marts 1895, der handler om Plejebørn, ikke i egentlig Forstand angaar Kommuner paa over 30,000 Indbyggere. Det har

man imidlertid af den anførte Grund maattet frafalde, og man udtaler derfor kun et Ønske om, at Plejebørnstilsynet maa faa valgt et Medlem ind i disse Værgeraad. Det maa man ogsaa anse for ønskeligt for at undgaa, at de forskellige Myndigheder modarbejde hinanden, hvad de vel ikke let ville gøre, men som dog kan tænkes, naar hver arbejder paa sit Omraade, uden at der er nogen Kontakt mellem dem. Det er de Forslag, der ere stillede af hele Udvalget eller et Mindretal med Hensyn til Værgeraadenes Sammensætning.

Med Hensyn til Overværgeraadene har man ønsket at præcisere Kravet om juridisk Dommerindsigt noget mere, og det foreslaas derfor, at der i Stedet for at staa, at „et af Raadets Medlemmer skal opfylde Betingelserne for at kunne være Dommer“ skal sættes „være eller have været ansat i et Dommerembede“, hvad der, da der jo kun er Tale om en enkelt Mand, ikke let kan volde Vanskelighed ved Udførelsen. Med Hensyn til dette Kapitel er der endnu kun et Ændringsforslag, som der er Grund til at omtale, nemlig det, som vedrører Dagpengene. I Lovforslaget sættes de til 6 Kr. pr. Dag, saafremt Fraværelsen fra Hjemmet strækker sig udover 6 Timer. Et Flertal foreslaar, at denne Tidsbegrænsning skal udgaa. Vi finde det smaaligt, og det kan desuden let omgaaes. Men selv bortset derfra, vil ogsaa et Møde, der varer kortere, medføre, at en stor Del af den Dag bliver spildt for den vedkommendes øvrige Virksomhed. Flertallet foreslaar, at der skal staa: „6 Kr. for hver Dag, der mødes“, hvorved naturligt forstaas for hver Dag, den paagældende indkaldes til Møde og møder. Man har herved haft et Forbillede i Arbejderforsikringsraadets Suppleanter, der netop honoreres paa denne Maade.

Til Kapitel III. er der først stillet et Par Ændringsforslag vedrørende Betingelserne for, at man fra Værgeraadenes Side kan skride ind mod forbryderske Børn. De gaa ikke ud paa at forandre noget i Realiteten, men kun paa tydeligere at udtrykke, hvad der fornuftigvis maa gælde i disse Forhold, og hvad der sikkert ogsaa er tilsigtet. Det ene angaar de vedkommende Personers Alder. Der staaar i Forslaget: „mellem 14 og 18 Aar“. Nu vil jo nok 14 Aars Alderen, under Forudsætning af, at Tillæget til Straffeloven bliver stadfæstet, blive Lavaldergrænsen, men det vil dog være rigtigt at affatte Forslaget saaledes, at det kommer